I orätta händer.

(Forts. från förra numret).

Axel var ännu så förvirrad, att han ej kunde svara på sin väns frågor, hur det var fatt med honom. Det var ju Ellen Ahrman, han mött, och dock icke hon. Var han åter förhäxad, eller var Ellen det, eftersom han kände samma känslor vid åsynen af henne som den gången vid Storgatan.

— Jag tror du har försett dig på den lilla förtjusande Annie, min gosse!

— Annie! Hvad säger du? Ellen heter hon ju, Ellen Ahrman. Känner dü henne?

— Inte så särdeles mycket, ty jag umgås ei i familjen, svarade Agne. De äro två systrar, tvillingar, och hvarandra till utseendet alldeles lika. Hon, som vi nyss mötte heter Annie och är den mest förtjusande flicka under solen, då däremot Ellens temperament går åt alldeles motsatt håll.

Förvånad hörde Axel på, och blef så småningom öfvertygad om, att Ellen fått tag i hans bref och så fått det infallet att på bekostnad af sin likhet med system spela detta spratt. Att det var Annie, han sett vid uppträdet på Storgatan, därpå var han säker. En gränslös glädje bemäktigade sig Axel, då han tänkte på, att Annie sedan dess kännt igen honom och hälsat så älskvärdt.

Nu berättade Axel för Agne Grape, som var hans intimaste vän, den fatala historien.

— Jag skall försöka skaffa dig upprättelse för detta, försäkrade vännen. Flickornas äldtse bror Knut Ahrman, är kamrat med mig på posten. Vill du att jag skall inviga honom i saken?

Annie Ahrman gick till sitt hem. Den känsla, som vunnit insteg i hennes hjärta den dagen vid Storgatan hade i stället för att aftaga vuxit sig allt starkare, fastän hon kämpat däremot. Och nu hade hon mött honom, och han hade hälsat på henne. O, hon var så glad, så glad. Och han hade haft bror Knuts kamrat i sällskap, tänk, om också Knut var bekant med honom? Om hon skulle anförtro sig åt Knut, som hon flera gånger haft för afsikt, ty brodern hade märkt, att hon ofta var tankfull, och då skämtsamt frågat, hvem den lyckliga var, åt hvilken hon egnade sina tankar.

Dagen därpå trodde Knut sig vara säker på lilla Annies sorgfälligt bevarade hemlighet. Agne Grape hade nämligen då berättat för honom Om Axel Bergsjö.

Under det familjen den dagen satt vid middagsbordet, märkte Annie ofta en skälmaktig glimt i Knuts ögon. Efter middagen hade han med mildt våld fått Ellen i enrum, där de hade ett längre samtal.

Annie undrade förvånad, hvad detta hade att betyda. Slutligen kom brodern in till henne, där hon satt i förmaket. Knut bar ett öppet bref i handen, hvilket han räckte henne och bad henne läsa.

— Din syster har varit så älskvärd att öppna det och begagnat sig af innehållet, hvilket nu är fjorton dagar gammalt.

Noga betraktade Knut sin syster, då hon läste, och med tillfredsställelse såg han den täcka rodnad, som blef allt starkare på det älskliga anletet. Den lilla handen darrade, och läppen skälfde af sinnesrörelse.

— Nu har du bestämdt läst, så du kan det utantill, sade Knut, då Annie ej gjorde min af att lyfta upp hufvudet. Säg, liten, nu har jag allt reda på, hvem din tankfullhet gällt, fast du envist satt hänglås för lilla munnen, då jag bedt dig tala därom; har jag ej rätt?

— Jo, sade Annie, helt glad öfver att med detta lilla ord få göra sin bekännelse för brodern. Men hur sade du, har Ellen...

Nu berättade Knut om hur Ellen arrangerat mötet och hur slutligen allt blifvit upptäckt.

Annie påminde sig nu mycket väl det där brefvet på systrarnas födelsedag, hvilket Ellen vid genomläsandet förklarat vara hennes. "Hur kunde hon göra så", tänkte Annie, "och hur skall hon känna sig, då hon nu måste återse kamrer Bergsjö här hemma?

— Knut, sade Annie litet blygt och reste sig upp, du får ej tillskrifva mitt intresse för kamrer Bergsjö af allt för djup art. Jag känner honom ju ej, har bara sett honom dessa två gånger, och inte är det väl heller sagt, att hans känslor för mig äro så djupa.

— Jag förstår dig, älskling, sade Knut, det reder sig nog, som det skall; inte tänker jag heller prata bredvid munnen, må du tro. Leende tryckte han sin systers hand.

— Nu skola vi bjuda hit Axel Bergsjö. Agne säger att det skall vara en särdeles präktig pojke, slutade han.

*

Påföljande söndag var Axel Bergsjö bjuden till middag. Annie kände sig så glad och lycklig, men hon var ändå liksom rädd för det stundande mötet med "honom". De båda systrarna voro just nu sysselsatta med toaletten för middagen. Båda buro hvita klädningar, med den skillnad, att Annie hade skär sidengarnering kring hals och lif, då Ellens garnering var ljusblå.

Nu ringde tamburklockan, och Annie hörde brodern öppna och strax därpå presentera de båda väntade unge männen för föräldrarna. Ah, nu hörde hon Axel Bergsjös röst, så vacker den var.

Ellen var stel och förnäm och det märktes knappast, att bakom den lugna ytan härskade fullkomlig revolution.

De vederbörliga presentationerna förmeddades af Knut grannlaga och elegant. Fru Ahrman tryckte vänligt och med förståelse Axels hand, och grosshandlaren förrådde ej med en min sitt intresse. Annies kinder buro visserligen purpurns rodnad, men hon behärskade sin röst och hälsade främlingen hjärtligt välkommen.

Men Ellen var försvunnen. Om en stund kom hon ut från sitt rum. Hon hade gråtit och såg upprörd ut.

Lik en skolflicka, som blifvit straffad för en förseelse och nu skulle be om förlåtelse, så kom hon emot kamrer Bergsjö. Han räckte henne båda sina händer och bad henne tyst vara förvissad, att ingen skugga låg emellan dem.

Middagen blef angenäm med en stämning, som om Axel varit gammal bekant.

Det blef inte sista gången, Axel Bergsjö var i det Ahrmanska hemmet. Man såg så gärna den sympatiske unge mannen hos sig, och detta blef äfven fallet med Knuts kamrat Agne. De kommo och gingo som familjemedlemmar.

Då julaftonen kom växlades den gyllene bojan mellan Annie och Axel.

Skönhetens makt.

Kinesisk novell.

Morgonrodnaden hinner knappast ge en rosenröd skiftning åt den opalfärgade himlen, förrän de violetta bergens uddiga kedja griper in i den samma och den höga pagodens unga tak kasta egendomliga skuggbilder öfver marken. Allt är tydligt, hållet i en enda färgton och utan alla detaljer. Man skulle kunna kalla det för ett stycke afklippt sammet.

Men morgonens brand sprider sig fort. Himlen blir purpurröd, bergstopparna skimra. I en hast urhälkas dalarne, löfverket träder fram och målar sluttningarna i en sammetsliknande färg. Silfverklara floder smyga sig fram mellan de mossklädda stenarna, och samtidigt framträda tempelbyggnaderna fullt tydligt. Terasser och breda trappor uppstiga öfver hvarandra mellan underbart formade murar, täckta af gula tegelpannor, öfver hvilka stora cederträd utbreda sina grenar likasom för att välsigna.

Under den utskjutande kanten af ett ofantligt tak på den högsta af byggnaderna råder ännu halfdunkel, och här, stödd med ryggen mot en pelare, aftecknar sig mot den mörka bakgrunden en smärt kvinnokropp med blekt ansikte, hvilket är nästan öfvernaturligt regelbundet.

Man skulle kunna tro, att det var en tempelgudinna, hvilken lämnat sitt helgonskrin och irrar omkring i den hemlighetsfulla natten och som i närvaro af den närgångna morgonrodnaden glömmer att återvända.

Det är dock endast en ung prästinna, hvilken icke kan sofva på grund af en pinande oro och som kommit hit för att njuta den nattliga svalkan.

Satta i gång af vinden, klingade ciselerade bjällror, hvilka sutto på halsarne af järnhästar, som stegrade sig i hörnet af taken. Men detta musikaliska buller öfverröstades plötsligt af de djupa vibrationerna af den stora klockan, hvilken manade till uppstigande.

Snart uppfylldes den Stora tacksamhetens pagod af rörelser och buller. Man hade mer brådtom än vanligt. Tjänarinnor, hvilka buro parvis stora kopparbäcken, läto det renande vattnet forsa utför trappstegen af marmor. I trappgångarna kastar man brinnande kol i jättelika rökelsekar, man utstör öfver dem rökelse från Thibet och rökhvirflarna uppstiga alldeles som böner. Man fyller med välluktande olja de lampor, hvilka äro upphängda vid bjälkar i helgedomen, under det att prästinnorna sätta nya lotuskvastar i guldvaserna, hvilka ligga på offerbordet framför en beslöjad jättelik Buddabild.

Men intet kan rycka den unga flickan ur hennes drömmeri. Hon står, stödd mot purpurpelaren i skuggan från taket. Hennes orörliga ögon se icke omkring sig, och de tunga slagen af klockan, som ljuda taktmässigt och dystert, förefalla henne bekanta.

Det var ett år förut, som hon hörde dessa samma skälfningar af bronsmetallen, hvilka gifva genljud i djupet af hennes själ. Men det var icke i denna ensliga vrå mellan de höga spetsarne af Tai-Roas berg. Det var i kejsarens hufvudstad, i Tchan-Gan, bland det kejserliga palatsets prakt. Kejsaren af Kina, Tai-Tstong, af dynastien Tang, hade nyss dött efter en lång, ärofull regering. Hon återser sig själf, knäböjande vid foten af paradsängen, med ansiktet instucket i de gula sidenvecken af sorgdraperiet, skälfvande af snyftningar, gråtande med hela sin varelse, under det att den stora klockan klingar sorgligt, likasom om den utgöte tårar af brons.

Den arma af smärta förkrossande kvinnan begråter en älskare, men hon begråter också sin krossade lycka, sin skönhet, sin ungdom, sin ära, allt, som glänste under skenet af denna stjärna, hvilken nu utslocknat och hvars försvinnande försänker henne i en ändlös natt.

Vid tretton års ålder inträdd i palatset, såsom tjänarinna, hade hon genom sin öfverlägsna skönhet bländat kejsaren vid första anblicken. Hon hade blifvit favoriten, den högt älskade, och ännu mer än så, härskarens förtrogna och rådgifverska. Ingen förstod så bra som hon tankarna hos den berömde Himmelens son, hvilken sade henne allt hvad som sysselsatte hans själ och som beundrade riktigheten och skarpsinnet i hennes förstånd. Stundom lät han henne röra vid den vördnadsbjudande spiran af nephrit, hvilken hon betraktade icke blott som en leksak, och det tycktes henne, som drog hennes hand alldeles som en diamant till sig den högsta symbolen. Hon fann att den var på sin rätta plats i hennes hand, och hon ville icke släppa den.

Ännu någon tid, och hon skulle bli gemålen, kejsarinnan, den allsmäktiga.... och nu hade döden gjort allt detta om intet. Den afundade favoriten var icke längre någonting. Hon var mindre än tjänstekvinnan, hvilken inträdt i palatset, några år förut, ty nu var hon slafvinna. Framtiden var stängd för henne, emedan de kejserliga änkorna måste sluta sina dagar i den aflägsnaste delen af palatset, okända af alla och okunniga om allt.

En smärtsam känsla sammandrog hennes hjärta vid denna tanke, hennes tårar upphörde plötsligt, och hon reste sig med en häftig rörelse af förbittring. Just i samma ögonblick skred den nye kejsaren fram, klädd i sorgdräkt, omgifven af sitt hof, för att framlägga sin hyllning för sin döde fader.

Deras blickar möttes. Hon tänkte: "Han skulle kunna älska mig. Han åtrår mig säkert. Men det finns mellan oss helgerånet, det omöjliga, det otillåtliga."

Midt bland gråterskornas tjut, hvilket uttryckte den föräldralöses smärta, sänkte han pannan mot jorden och hela hofvet gjorde som han.

Ensam stod hon med högburet hufvud, osynlig för hela denna knäböjande skara, fri ännu, fri att fly kanhända? Hon skulle kanske kunna fly genast — fly utan tom saknad, utan guld, utan juveler, räddande endast sin frihet.

Hon återsåg sig själf, smygande sig ut ur salen, genom trädgårdarne, öfver de öfvergifna gårdarne, och slutligen ut ur palatset; ilande genom den sorgklädda staden, därpå ut på fältet, uppnådde bergshöjden och fram till templet, där hon begärde fristad. Hennes präktiga hår föll för saxen. Hon blef prästinna. Sedan ett år lefde hon här, icke undergifven, men som förlamad väntande hon visste icke hvad, och utan att kunna tro, att hennes öde var fullbordadt.

I dag hade hon uppväckts ur sin slöhet genom annalkandet af den högtidlighet man förberedde. Det var den första årsdagen af kejsarens död, och den aflidnes efterträdare, hvilken härigenom grymt återuppväckte den inspärrade flickans längtan, kom nu, åtföljd af hela sitt hof för att i denna paogd fira minnesceremonien.

Redan hade orkestrarne samt körerna af sångare och sångerskor samlat sig på terrasserna. Man öppnade templets alla portar på vid gafvel. Trumman och klockan förkunnade omväxlande, att kejsaren skridit genom porten och inträdt på den första gården.

Den unga prästinnan måste intaga sin plats bland sina kamrater framför det förhänge af genombrutet guldsmedsarbete, hvilket dolde glansen af en kolossal Buddha för menigheten.

Orkestrarnes bullersamma musik började. Sorgesånger skallade, under det att kejsaren på förgården nedsteg från sin med gulddrakar prydda palankin. Monarken och prinsarne, kejsarinnan och prinsessorna, åtföljda af en ståtlig svit af höge dignitärer, satte sig i rörelse. Då den fallne favoriten, hvilken stod inblandad i högen af prästinnor, såg dem, skälfde hennes fingrar krampaktigt och naglarna trycktes in i händernas insida. Ingen tänkte på att känna igen henne under mössan af svart satin, hvilken satt hårdt tryckt mot pannan och utvidgade sig bakom öronen, eller under nunnornas mörka tunika. Däremot voro nästan alla ansiktena bekanta för henne. Namnen kommo på hennes läppar. Den där har stigit i graderna. Den andra hade blifvit tjock. Den tredje tycktes vara i onåd.

Bland prinsessorna märkte hon en ung kvinna, som var mycket utstyrd, en behagfull kvinna med en naivt högmodig och triumferande min.

— Det är favoriten, sade hon. Hon är hvad jag var.

Med ett ögonkast läste hon på kejsarinnans bekymrade ansikte den ångestfulla känslan af en bitter svartsjuka.

Nu tecknade man åt henne, att hon skulle frambära rökelsekaret till kejsaren. Hon tog det i dess guldkedjor, kastade rökelsen på de röda kolen, och insvept i ett välluktande moln, gick hon fram på den tomma platsen.

Kao-Tsong fäste sin blick på henne, kände igen henne och kväfde ett rop. En utomordentlig rörelse intog honom. Rökelsekaret darrade i hans hand. Vacklande och med tårarna i ögonen gaf han henne det tillbaka, urståndsatt att kunna fullborda ceremonien.

Hofmännen tilldelade det sonliga medlidandet denna förvirring och dessa tårar, under det att den unga prästinnan stod orörlig med utspärrade ögon, insvept i en slöja af vällukter, samt kände en brännande berusning förvirra sina tankar. Under det hon dog här en långsam död, besegrad och förslöad i skuggan af detta tempel, vakade hennes skönhet, denna himmelens underbara gåfva, omtänksam och segrande, samt verkade för henne i den kejserliga slafvens minne. Tack vare henne glimmade passionens eld sedan ett år under askan för att vid första fläkt blossa upp. Återigen öppnade sig triumfens väg för den djärfva. Hela denna lysande skara skulle kröka sig för hennes fötter alldeles som fordom.

Plötsligt sänkte hon sina långa ögonhår öfver de högmodigt glänsande ögonen. Hon hade känslan af att en iskall tår afkylde hennes hjärta. Kejsarinnan fäste en skarp blick på henne, och uttrycket däri sade tillräckligt, att den svartsjuka kvinnan hade väl förstått den verkliga meningen med händelsen.

Prästinnan återvände till sin plats, knäböjde och gjorde icke någon rörelse mer så länge ceremonien räckte.

Sångerna upphorde. Musiken tystnade. Hon hörde det sakta bullret af steg på stenarne och till och med ett lätt skratt af den inbilska favoriten, hvilken på så sätt visade, att trots stundens högtidlighet allt var henne tillåtet. Därpå rådde tystnad och prästinnan vågade resa sig. Men så spratt hon till. Midt bland några sällskapsdamer stod kejsarinnan framför henne.

Prästinnan kände sig förlorad.

— Hvad skall hon döma mig till? sade hon. Till landsflykt eller död? I hennes ställe skulle jag inte tveka. Det skulle bli död.

En af kvinnorna nalkades och gjorde tecken åt henne att närma sig. Utan svaghet gick undersåten mot härskarinnan och knäböjde för henne.

Kejsarinnan betraktade henne en stund uppmärksamt. Därpå sade hon med sakta röst:

— Se här min befallning. Låt edert hår växa, och då ni är presentabel, kom till palatset och tag plats bland hofdamerna!

Hon aflägsnade sig. Prästinnan såg henne gå ut ur templets halfdunkel, glänsa i solen och så försvinna.

— Jaså det är det som du befaller, utropade hon, i det hon ryckte bort den svarta sidenbindeln från sin panna. Jag har förstått. Du vill betjäna dig af mig för att förstöra inflytandet af denna lilla älskarinna, som väcker din oro. O toka, toka! För att släcka ut en halmeld nedkallar du åskan.

Något om kvinnans "tilldragande Underlägsenhet.

(Från Engelskan.)

— Margaret, sade mrs Galton, hur är det fatt?

Margaret såg hastigt upp.

— Himmel! utropade hon. Du menar väl inte, att jag ser ut som om det är "något fatt".

— Ja, inte tror jag någon af dina mer ytligt bekanta skulle märka något, men jag tycker det ser ut att vara något ovanligt å färde, svarade mrs Galton.

— Nåväl, jag skall väl tala om det för dig då. Kanske jag kan få ett godt råd af dig, du som är lycklig.

— Jag, som är lycklig? upprepade mrs Galton.

— Jag menar, att du har varit en lyckligt gift kvinna minst tio år, förklarade Margaret.

— Nå, men du vill väl inte påstå, att du och John inte äro lyckliga! utropade mrs Galton. Ni ha ju inte varit gifta mer än i sex månader.

— John är inte nöjd med mig, sade Margaret.

— Har han sagt det?

— O, nej! svarade Margaret. Jag tror inte han vet det själf.

Mrs Galton tog hela sin erfarenhet om mankönet till hjälp för att kunna förstå sammanhanget.

— Får han god mat? frågade hon hastigt.

— Min matlagning kan tjäna andra till mönster, svarade Margaret.

— Hm, det är bra. Och du är alltid smakfullt klädd... ja, sedan vet jag inte hvad han kan önska mera.

— Men jag gör mer än det, påstod Margaret. Jag tar med verkligt intresse del i alla hans företag; jag är en god kamrat åt honom vid bollspel; och så är jag inte dum nog att begära, att han skall vara lika artig och uppmärksam som äkta man som han var som fästman.

— Och hvad är det, som ger dig anledning tro, att han inte är nöjd med dig?

— Jo, innan vi blefvo gifta, så anförtrodde han mig allting och bad mig till och med om råd många gånger, men numera bryr han sig inte om det, och jag tycker han ser ut att ha tröttnat på mig. Jag önskar det skulle hända något, så att jag blefve i tillfälle att visa mod eller stor självbehärskning eller också någon annan egenskap, som kunde uppväcka hans beundran. Det här är ju helt enkelt förödmjukande för mig! Och jag som hade en så lysande framgång i skolan och vid universitetet! Jag som öfverglänste många skickliga män vid examina och som afslutade mina studier med de högsta betyg! När det sedan är fråga om något enkelt som att göra en man lycklig, och att själf vara lycklig, då skall jag misslyckas.

— Jag fruktar att..., sade mrs Galton långsamt.

— Nå?

— Att John måste tillhöra det slags äkta män, som inte vilja ha en konkurrent i sin hustru.

Margaret såg förvånad ut.

— Det förstår jag inte, sade hon.

— Jo, ser du, männen äro de mest gammalmodiga varelser i hela världen. Allt sedan Adams tid ha de haft för vana att betrakta kvinnan som en god och snäll och menlös varelse, som ingenting vet och ingenting kan och som blir hysterisk för en småsak, och jag är rädd, att det skall fordras ännu många århundraden, innan en vanlig man lär sig att uppskatta den kvinnna, som tillhör honom, ifall hon i något visar sig honom öfverlägsen. Lyckligt nog för mig, så har jag kunnat göra min man nöjd i det fallet, men jag fruktar, att du inte äger en enda egenskap, som gör dig lämplig för en dylik underordnad ställning.

— Jag måste riktigt öfvertänka det här först, svarade Margaret hastigt, och nu få vi lof att ändra samtalsämne, ty här komma nu dessa antediluvianska varelser.

Mr och mrs Galton voro på besök hos John och Margaret Wallesby på deras landställe. Dagen efter detta samtal skulle de båda gästerna besöka några vänner i grannskapet, och John föreslog då sin hustru, att de båda under tiden skulle göra en utflykt upp i bergen.

— Jag tänker taga med mig ett rep, tillade han. Några af de där klipporna äro svåra att bestiga för en kvinna.

Margaret samtyckte med detsamma, oaktadt hon var ovanligt skicklig att klättra i bergen och härvid erhöll hon en gillande blick af mrs

SVENSK-AMERIKANSKA

Hönsboken

Handledning i skötseln af Höns, Ankor, Gäss, Kalkoner, Pärlhöns etc. Utarbetad efter senaste och tillförlitligaste amerikanska metoder. Med 72 illustrationer.

INNEHÅLL. 1sta Afd.: Inledning—Hönsfåglarne—Hönsgården—Hönsens utfodring och skötsel—Hönsäggens näringsvärde—Konservering af ägg—Att bereda slakthöns för marknaden—Hönsens sjukdomar.
2dra Afd.: Ankor—Ankhöttsel—Gäss—Gåsahöttseln—Kalkoner—Pärlhönan och Påfågeln.

Pris, häftad, 40 Cents.

Portofritt tillsändt mot insändandet af beloppet.

C. Rasmussen Publ. Co.,
730-734 So. 4th Street, Minneapolis, Minn.

Canadas Nordvest.

HOMESTEAD LAGEN

Alla sectioner med jämna numer af Kronolanden i Manitoba och Nordvest Territorierna, undantagandes 8 och 26, hvilka ej äro upplåtna för homestead eller reserverade som ved-lotter för settlarne eller för andra ändamål, kunna upptagas som homestead af hvilken person som helst, som är ensam hufvud för en familj samt hvarje mansperson, som fyllt 18 år, till storleken af ¼ kvartsection å 160 acres, mer eller mindre.

Anmälan för tillträde.

Anmälan göres personligen på landkontoret i det distrikt, der landet är beläget, eller om homestead-tagaren så önskar, må han på begäran hos "The Minister of the Interior, Ottawa", "Commissioner of Immigration, Winnipeg", eller till det respektiva lokala landkontoret erhålla rättighet att låta ett ombud uttaga tillträdesbeviset för honom. En afgift af $10.00 erläggas för för tillträde.

Homestead Skyldigheter.

Under den nuvarande homestead-lagen skall skyldigheterna fullbordas på följande sätt, nämligen: —

1) Genom att minst sex månader bygga och bo på landet hvarje år under en termin af minst tre år.

2) Om fadern (eller modren om mannen är död) till en person, som är berättigad att upptaga homestead, bor på en farm i grannskapet af det homestead, som af sådan person upptagits, uppfylles, fastskyldigheten under den tiden före patentets erhållande af sådan person genom att vara bosatt hos sin fader eller moder.

3) Om en nybyggare har erhållit patent på sitt första homestead, eller Certificat för utförandet af sådant patent attesterat af i den ordning, som föreskrifves i Dominion Lands Act, samt erhållit tillstånd för ett andra homestead, uppfylles skyldigheten under tiden före patentets erhållande genom att vara bosatt på sitt första homestead.

4) Om nybyggaren har sin permanenta bostad på farm, som eges af honom i grannskapet af hans homestead, uppfylles bofastskyldigheten genom att vara bosatt uppå nämnda farm.

"Grannskap" i det föregående betyder antingen samma township eller ett dermed sammanhängande.

Homesteadtagare, som vill tillgodogöra sig förmånerna af bestämmelserna 2, 3 och 4, måste odla minst 30 acres eller hålla minst 20 kreatur jemte erforderliga stallbyggnader, samt dessutom hafva 80 acres ordentligt inhägnade.

Hvarje homesteadtagare, som brister i att fullgöra homesteadlagens skyldigheter, riskerar att få sitt homestead annullerat och öppnat för nytt tillträde.

Begäran om patent

kan inlemnas vid slutet af de tre åren till den lokala land agenten, underagenten eller homestead-inspektören. Innan denna begäran insändes, måste settlaren gifva sex månaders skriftlig notis till "the Commissioner of Dominion Lands", Ottawa, att han ämnar uttaga patent.

Underrättelser.

Nyanlända invandrare erhålla på immigrantkontoret i Winnipeg eller Dominion Land kontoret i Manitoba och Nordvest Territorierna underrättelser om det land, som är öppet för tillträde, och från tjenstemännen kostnadsfria råd och upplysningar samt hjelp för att tillförsäkra sig ett passande stycke land; samt klara underrättelser med afseende på land, skogs-, kol- och minerallagarne såväl som kronolanden i jernvägsbältet i British Columbia, erhållas på begäran hos "The Secretary of the Department of the Interior", Ottawa, "The Commissioner of Immigration", Winnipeg, Man., eller till någon Dominion Lands agent i Manitoba.

W. W. CORRY.

Vice Inrikesminister.

N. B. — Utom dessa fribemman, till hvilka ofvanstående förordning hänför, finnas tusentals acres af bördigt land tillgängliga för arrende eller köp från jernvägarna eller andra firmor.